

АЈДУК ВЈЕЛКУ

Фуаје вјерђе је ун пелџин,
Ће Ајдук Вјелку ђин Њигоћин,
Ку фраћи-су Милућин,
Са вуорбја, са тајнуја,
Са са дукѧ ла Праова,
Пјешће је морунѧ са ја,
Пјешће је морунѧ, ђ-ал бун,
Вину ђи ла Висока,
Ал мај бун балуца.
Трјеку каља жумѧтаће,
Ун пѧлг је Турђи ѧнтѧлѧ,
Бунѧ каља ѧе да,
Туоц Турђи ѧј мулцѧмја:
„Ће унђе јешћ Думѧтата?“

Ајдук Вјелку ѧе зѧћа:

„Ћинкуоло је Брегова“.
Кѧнд Турђи аста ауза,
Фраће ку јел са фѧћа,
Ши ѧндѧрѧт са ѧнтуорђа,
Чндѧрат ла Њигоћин,
Са ђа нѧруок ку вин.
Туоц тунара ѧн кѧфеѧ,
Чн кѧфеѧауа мај марје,
Са бја вин кѧт мај тарје.
Нума бја ши кѧнта,
Ши ла ѧинѧ ажунсѧрѧ.
Да Ајдук Вјелку ће фѧћа ,

ХАЈДУК ВЕЉКО

Зелен лист пелина,
О Хајдук Вељку из Неготина
И ѧеговог брата Милутина,
Разговарали су,
Да до Прахова оду,
Рибу моруну да узму,
Добру рибу моруну,
Вино из Високе,
А најбоље вино балуца.
Пола пута прођоше,
Групу Турака сretoше,
Лепо су их поздравили,
Турци им се захвалили
„Одакле си господине?“

Хајдук Вељко им одговори:

„Недалеко од Брегова“.
Турци кад то зачуше,
Одмах се побратимише,
И заједно се вратише,
Назад у Неготин
Да вином наздрављају.
Сви у кафану уђоше,
У кафану највећу
Вино много да попију,
Само пију и певају,
И ту вечеру дочекаше.
А Хајдук Вељко шта уради,

Писта нуапћа сá скула,
Ши ку пушка јел трађа,
Туоц Турчи сá збура,
Турк пје Турк сá таја.
Ајдук Вјелку ће фаћа,
Јел пје шанц сá суја,
Туата војска адуна,
Ку тунури сá ашеза.
Вјерђе, вјерђе виорја,
Треку времја китава,
Виње Турчи ка јарба.
Ајдук Вјелку кинд вјеђа,
Ши мај тарје сá наќажа,
Ла ун војњик сá дућа,
Ш-о палма њј трађа.
Атунч Стана њј спуња:
„Ајдук, Вјелку Думњата,
Ћи ће факуш ту пје аста,
Ће о палма њј ђиђаш,
Кинд ој зйће три масљиње,
Ујђешће Крајна фара ћиње“.
Ајдук Вјелку њј интуорћа:
„Ну ће ћемје Стана мја,
Капу њл дау ,
Крајна н-о дау!“
Да војњику ће фаћа,
Јел ла Турћ сá дућа,
Ш-о вуорба ље спуња:

У току ноћи се пробудио,
И пушком је опалио,
Турци се уплашише,
И полетоше,
И међусобом се заклаше.
Хајдук Вељко шта уради,
На ров се попео,
Целу војску сакупио,
И топове је поставио.
Зелено, зелено
После неког времена,
Иду Турци као трава,
Хајдук Вељко кад их је видео,
Још више се наљутио,
Једном је војнику пришао,
И ошамарио.
Стана му рече:
„Хајдук Вељко, господару,
Зашто си то урадио,
Па си га ошамарио.
Када рекох три маслине,
Остаће Крајина без тебе.“
Хајдук Вељко јој одговори:
„Не брини Стано моја,
Главу дајем,
Крајину не дајем!“
А војник шта је урадио,
Код Турака је отишао,
И овако им говорио:

„Ајдук Вјелку сѧ-л пѧзйц,
Кйнд о фи суариљи ла шасѧ,
Ајдук Вјелку о сѧ јасѧ“.
Кйнд Турчи аста ауза,
Туаће тунурљи ашеза,
Ши пје Вјелку йл пѧза.
Пѧнѧ одатѧ о јеша,
Турћи пје Вјелку йл ловја!
Стана а луј аљерга,
Ши ђин гурѧ ја зйћа:
„Ајдук Вјелку Думњата,
Цѧ-м спус јеу пје аста,
Кйнд ој зйће три мѧслиње,

Рѧмйње Крајна фѧрѧ ћиње.“
Цуаљиљи луј йј йнбрѧка,
Пје Ајдук Вјелку йл йнгруопа.
Ши ла војскѧ сѧ дућа,
Туатѧ војска Стана о лува,
Ши ку Турћи сѧ бѧћа,
Кум коса кймпу ку флуориљи,
Ла Турћ лѧ лува ћалмиљи,
Тѧја Турћи ка пје грйу,
Йј кичешће, йј снопешће,
Са ну мај трагѧ нѧђежђе!

„Пазите на Хајдук Вељка,
Ујутру у шест сати,
Хајдук Вељко ће се појавити.“
Кад су то Турци чули,
Све топове поставили,
И на Вељка мотрили.
Кад је излазио,
Турци Вељка погодише!
Стана његова појурила,
Овако му говорила:
„Господару Хајдук Вељко,
О овоме сам ти говорила,
Кад изустиш три маслине,

Остаће ће Крајина без тебе.“
Његово одело је обукла,
И Хајдук Вељка сахранила.
Код војске је Стана отишла,
Сву војску са собом повела,
И са Турцима битку започела.
Како је цвеће пољем косила,
Тако је Турке покосила,
Као жито их је жњела,
И као снопове полагала,
Да се добром више не надају!

Балада мј-а спус-о Слободан алу Милѧ алу Кољицѧ(1949) ђин сату Табаковѧц, лѧнгѧ Зѧјчерј. Јел а аузйт-о ђи ла лѧутари ђин сату луј.

Баладу ми је казивао Слободан Цветић(1949.г.) из села Табаковац, код Зѧјечара. Он је чуо баладу од свирача из његовог села

Ал ђе 15. густарју, ану 2024.

15.јули 2024.г.

